

## ת"פ 54174/04/18 - מדינת ישראל נגד שי קבסה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54174-04-18 מדינת ישראל נ' קבסה  
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל  
ע"י ב"כ עו"ד ענבר סיימונס

המאשימה

נגד

שי קבסה

ע"י ב"כ עו"ד בנימין ניומן

הנאשם

### הכרעת דין

**בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם מחמת הספק.**

### רקע ועובדות כתב האישום

1. כתב האישום אוחד שלושה אישומים, אשר כל אחד מהם מייחס לנאשם עבירת גניבת רכב, בהתאם לסעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

בהתאם למפורט באישום הראשון, ביום 18.4.18, ברחוב הרב ניסים 3 תל אביב, נכנס הנאשם באמצעות מפתח "מאסטר" לרכב מסוג בובקט השייך לעיריית תל אביב. הנאשם נטל את הרכב ללא רשות בעליו והחנה אותו ברחוב ניסים אלוני 1 תל אביב. בהמשך, יצר הנאשם קשר עם גדי סבן (להלן: "**גדי**"), וסיכם איתו כי יעביר עבורו באמצעות גרר את הרכב לכפר בשומרון בתמורה לסך של 1,000 ₪. הנאשם מסר את מפתח הבובקט לאימן סייד (להלן: "**אימן**"), הורה לו להמתין בכתובת בה הותיר את הרכב, להעמיסו על גרר שיגיע למקום ולשלם לנהג 1,000 ₪. לאחר זמן קצר הגיע גדי למקום, אימן החל להעמיס את הבובקט על הגרר ובשלב זה השניים נעצרו על ידי שוטרים.

בהתאם למפורט באישום השני, ביום 13.4.18, ברחוב בני ברמן בנתניה, נטל הנאשם רכב מסוג מכבש מאתר בניה במקום. לאחר מכן, התקשר אל גדי וסיכם איתו כי יעביר עבורו את המכבש אל צומת ברקן שבאזור השומרון בתמורה לסך של 1,000 ₪. בהמשך, הגיע גדי למקום וגרר את המכבש לצומת ברקן.

בהתאם למפורט באישום השלישי, ביום 2.4.18, באתר בניה ברחוב ארתור רובינשטיין בתל אביב, נטל הנאשם רכב מסוג בובקט באמצעות מפתח "מאסטר" ללא הסכמת בעליו. לאחר מכן התקשר הנאשם אל חננאל

עמוד 1

סוויסה (להלן: "חנן") וסיכם איתו כי יעביר את הבובקט לצומת ברקן שבשומרון בתמורה לסך של 1,000 ₪. בהמשך, הגיע חנן למקום וגרר את הבובקט לצומת ברקן (שלושת כלי הרכב הגנובים להלן: "הכלים").

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכפירה בכתב באמצעות בא כוחו הקודם. לגבי האישום הראשון, טען כי לא נטל את הרכב וכלל לא היה במקום. בהמשך, אכן יצר קשר עם גדי לשם ביצוע גרירת הרכב מתל אביב לאריאל, אך מדובר ברכב השייך למעסיקו בשם סאמי אשר דרש זאת ממנו. לגבי העברת המפתחות לאימן, טען הנאשם כי פעל כך בהתאם להנחיית מעסיקו סאמי שהוא בן דודו של אימן, וכן טען כי אין מדובר במפתח "מאסטר" אלא במפתחות לטרקטורים. לגבי האישום השני, טען הנאשם כי כלל לא שהה בנתניה במועד כתב האישום, וכי גרירת הרכב זומנה על ידי אדם אחר. אשר לאישום השלישי, לא נמסרה תגובה מפורטת למעט הכפירה הכללית. לפיכך, נשמעו הוכחות.

במסגרת פרשת התביעה, העידו העדים הבאים: חנן וגדי - לגבי יצירת הקשר עימם על ידי הנאשם, סיכום לגבי גרירת כלי הרכב ופעולתם; רמי אבו הלאל - לגבי גניבת הרכב שבבעלות החברה בה עבד באישום השני; השוטר בן במני - לגבי פעולת חקירה שביצע; השוטר אסף כהן - לגבי אופן גביית הודעות הנאשם והחקירה; השוטר אושרי אדרי - לגבי אופן חקירת הנאשם; השוטר גיא כהן - לגבי פעולות חקירה שביצע; השוטר פבלו אלברז - לגבי מעצרו של הנאשם. בנוסף, הוגשו מסמכים שונים ובהם הודעות הנאשם, מזכרים, דו"חות פעולה, פלטי תקשורת, איכונים ועוד.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ואימן, וכן הוגשו מסמכים שונים ובהם מזכרים ונהלי חקירה.

### **תמצית טיעוני הצדדים**

3. ב"כ המאשימה טענה, כי הנאשם קיבל אחריות למיוחס לו בעת חקירתו במשטרה במהלכה מסר פרטים רבים הקשורים לאירועים. את טענת הנאשם כי הודאתו ניתנה בשל לחץ בו היה נתון, ביקשה לדחות תוך שהפנתה לכך שחוקריו העידו שלא הבטיחו לו דבר. בנוסף, טענה כי הנאשם העלה בבית המשפט גרסה כבושה שלא עלתה בעת חקירתו במשטרה וכן לא בעת המענה שנתן לכתב האישום בבית המשפט. לבסוף, טענה כי גרסת הנאשם בבית המשפט אינה סבירה והגיונית. לפיכך, עתרה ב"כ המאשימה להרשעת הנאשם במיוחס לו.

4. ב"כ הנאשם טען כי יש לפסול את הודאות הנאשם בעת חקירתו במשטרה, בשל לחץ שהופעל עליו על ידי השוטרים תוך מתן הבטחות לשיפור תנאי מעצרו וכן חקירתו בשעת לילה מאוחרת ללא כל הצדקה. בהמשך, פירט ב"כ הנאשם כי ההודאות אינן עומדות במבחן ההגיון הפנימי וכן המבחן החיצוני, המתחשב, בין היתר, באיכונים מהם עולה שכלל לא היה במקום ביצוע אף אחת מהעבירות וכן בסתירות בין פירוט הנאשם בהודאותיו לבין ראיות אחרות. לטענתו, כל מעורבותו של הנאשם היא בכך שלבקשת מעסיקו הזמין נהגי גרר לבצע את העבודה, בלא שידע שמדובר בגניבה. בנוסף, לכל היותר מדובר בסיוע באישומים הראשון והשלישי, ואילו לגבי האישום השני, כך טען, המתלונן כלל לא העיד מידיעה אישית ומכאן שלא הוכחה הגניבה. ביחס למעורבות אימן באירועים, טען ב"כ הנאשם כי הראיות כנגדו משמעותיות ומבוססות יותר, וכי לא ברור מדוע הוחלט להגיש כתב אישום כנגד הנאשם ולא כנגדו, ומכאן קיימת אף אכיפה בררנית.

### **דין והכרעה**



5. הנאשם הודה בהודאתיו מיום 25/4/18 (ת/4) ומיום 26/4/18 (ת/5) במיוחס לו. ב"כ הנאשם ביקש להורות על פסילת הודאות אלה, תוך שמיקד את טיעונו בהתנהלות חוקרי המשטרה אשר צריכה, לטענתו, להביא לכדי פסילתו. בנוסף, טען כי בחינת המפורט בהודאות, דרך המבחן הפנימי והחיצוני, מוביל למתן משקל נמוך ביותר להן.

הודאות הנאשם במקרה הנדון מהוות ראיות מרכזיות בתשתית הראייתית אותה הציגה המאשימה. בשל החשש מהודאות שווא, יש לבחון את סוגיית הודאתיו של נחקר בזירות רבה, בהתאם לכללים הקבועים בהוראת סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות") וכן בהתאם לעקרונות הפסילה הפסיקתית.

#### מסגרת נורמטיבית

6. סעיף 12 לפקודת הראיות קובע כי הודאה תהיה קבילה אם השתכנע בית המשפט שהיתה "חופשית ומרצון". תנאים אלה נועדו להגן על זכויות הנחקר, אוטונומית רצונו וחופש בחירתו. יש לבחון את מידת ההשפעה של שימוש באמצעים פסולים על חופש הבחירה ואוטונומית הרצון במתן ההודאה, על מנת לקבוע האם יש לפסול אותה:

**"לא כל פגיעה בזכות מוגנת של הנחקר תוביל לפסילת קבילות הודאתו מכוחו של סעיף 12 לפקודה, אלא רק כזו שגרמה בפועל לפגיעה חמורה בחופש הבחירה ובאוטונומיית הרצון שלו, הכל בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו..."**  
(ע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל, פסקה 48 בפסק דינו של כב' השופט דנציגר (23.12.15), להלן: "ענין זדורוב").

עוד הובהר, כי מדובר בבחינת לחצים חיצוניים ולא פנימיים, אישיים, של הנחקר:

**"סעיף 12 לפקודה עוסק בפסילת הודאה עקב לחצים חיצוניים שהופעלו על הנחקר והשפיעו על חופשיות רצונו, בשונה מלחצים פנימיים שבנפשו שעשויים היו להוביל למסירת הודאת שווא, אשר נבחנים במישור משקל ההודאה..."** (שם, שם).

במסגרת ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי פ"ד סא(1) 461 (2006)(להלן: "ענין יששכרוב"), העמיד בית המשפט את הפגיעה שלא כדין בזכויות נחקר כתכלית בפני עצמה, אשר יש בה כדי להביא לפסילת הודאה אף כשלא התעורר חשש לאמיתות תוכנה (שם, סעיפים 30-32 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) בייניש). כך פירט כב' השופט פוגלמן את מטרותיה של תפיסה זו:

**"...מבחן חופשיות הרצון נתפרש לא רק ככלי להבטחת מהימנותן של הודאות, אלא גם ככלי המשמש להגנה על טוהרו של הליך הפלילי ועל זכויותיהם של נאשמים בגדרו של הליך זה, כמו גם כגורם מרתיע מפני שימוש באמצעי חקירה פסולים"**  
(ע"פ 1292/06 תורק נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (20.7.2009)).

יחד עם זאת, לא כל פגיעה בזכויות הנחקר תוביל לפסילת הודאתו:



"יש לבחון בכל מקרה האם נגרמה בפועל פגיעה חמורה בחופש הבחירה ובאוטונומיית הרצון שלו. רק מקום בו הפגיעה בזכויות הנחקר גרמה לפגיעה "בצלם דמות האדם" שלו, תיפסל ההודאה ללא בחינת ההשפעה בפועל על חופש רצונו" (ע"פ 4855/16 מוחמד שוויקי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (11.11.2018) וההפניות שם).

7. בשל החשש מפני הודאות שווא, על בית המשפט לשקול לעומק את משקלה הראייתית של הודאה אף אם עמדה במבחני הקבילות הקבועים בסעיף 12 לפקודת הראיות. קבלת הודאה כקבילה, אינה מעידה בהכרח על אמיתות תוכנה (ביחס לחשש מפני הודאות שווא, ראו ע"פ 8589/13 רמילאת נ' מדינת ישראל, פסקה 25 בפסק דינו של כב' השופט דנציגר (27.01.15)). הפסיקה קבעה מבחיני עזר על מנת לבחון את משקלה הראייתית של הודאה:

**"משקלה של הודאה נבחן באמצעות שני מבחנים מצטברים: מבחן פנימי ומבחן חיצוני... המבחן פנימי בוחן את משקלה של הודאה לנוכח סימני האמת העולים ממנה 'כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמסרים בה וכיוצא בהם סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באימון'... המבחן החיצוני עניינו בדרישה לתמוך את ההודאה בתוספת ראייתית מאמתת מסוג 'דבר מה נוסף', שתכליתה להפיג את החשש שהנאשם הודה במעשים שלא ביצע... המבחן החיצוני בודק את ההודאה על פי סימני האמת החיצוניים לה, אשר יש בהם, לפי מבחני השכל הישר, כדי לשפוך אור על אמיתותה... שני המבחנים מקיימים ביניהם 'מקבילית כוחות', באופן שכלל שיהודאה זוכה למשקל רב יותר, כך יידרש 'דבר מה' בעל משקל קטן יותר; ולהיפך, ככל שמשקלה של ההודאה נמוך יותר, כך יהיה צורך בתוספת ראייתית בעלת משקל משמעותי יותר" (ע"פ 7090/15 חוסיין ח'ליפה נ' מדינת ישראל, פסקה 64 (25.08.16)).**

8. מישור נוסף בו יש לבחון את קבילות הודאת נחקר, הוא במסגרת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, אשר עוגנה בפסק הדין בעניין יששכרוב. נקבע כי ניתן לפסול הודאות אף אם הן עומדות בכלל הפסילה הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, זאת ככל שמדובר בראיה שהושגה שלא כדין, תוך שימוש באמצעים פסולים, וקבלתה במשפט תפגע בזכות להליך הוגן החורגת מגדרה של פסקת ההגבלה (שם, סעיף 63). בנוסף, נקבע כי נדרשת זיקה בין הפעלת האמצעי הלא כשר לבין השגת הראיה. הפסילה הפסיקתית נועדה למנוע פגיעה שלא כדין בזכות להליך פלילי הוגן, אם תתקבל הראיה במשפט, זאת לעומת הוראת סעיף 12 לפקודת הראיות אשר תכליתה להגן על אמינות הודאות נאשמים, על זכות נחקר לשלמות גוף ונפש וכן על זכותו לאוטונומיית הרצון החופשי. בעניין יששכרוב נקבעו קווים מנחים להפעלת שיקול הדעת, בהתאם לדוקטרינה זו ובנסיבות כל מקרה ומקרה, תוך בחינת אופי אי החוקיות, מידת החומרה שהיתה כרוכה בהשגת הראיה, מידת השפעת אמצעי החקירה על הראיה שהושגה, ובחינת הנזק מול התועלת החברתיים בפסילת הראיה (שם, סעיפים 63-73).

בחינת המקרה הנדון

9. ב"כ הנאשם טען, כי חוקרי המשטרה של הנאשם הפעילו עליו לחץ במהלך החקירה תוך מתן הבטחות לשיפור



תנאי מעצרו, הקלה בתיק ואף חקירה בשעת לילה מאוחרת ללא הצדקה.

עיון בעדויות ובראיות אשר הוצגו, מעלה כי אכן נפלו כשלים בהתנהלות חוקרי הנאשם.

**ראשית**, פקד אושרי אדרי אשר היה הממונה על החקירה, העיד לגבי "שיחות" שניהל עם הנאשם לפני החקירה ואף במהלכה, לרבות ביחס לחקירה עצמה, אך הדברים כלל לא תועדו:

- ש." אתה זוכר את הנאשם? דיברת איתו לפני החקירה?**  
**ת.** כן.  
**ש.** דיברת איתו גם מחוץ לחקירות?  
**ת.** כן.  
**ש.** דיברת איתו על דברים של החקירה?  
**ת.** גם, חוץ מזה מה קורה איתו, שיחות חולין.  
...  
**ש.** הדברים האלה ששוחחת איתו מחוץ לחקירה, זה דברים שקשורים לזה או לתוכן של החקירה?  
**ת.** גם וגם.  
**ש.** בכל חומר החקירה שקיבלתי מהתביעה לא קיבלתי מזכר אחד שלך?  
**ת.** לגבי?  
**ש.** לגבי השיחות האלה.  
**ת.** זה שיחות שאנחנו מנהלים שיושבים איתנו כשמחכים או שאנחנו שומרים עליהם אז הם בינתיים אצלנו אז אנחנו מדברים איתם. אם אני ארשום שיחה על כל אחד שאני מדבר איתו במשרד אני אכתוב מלא מזכרים. אם במידה וזה קשור לחקירה והחשוד אומר משהו שהוא לא אומר בחקירה אז אני אכתוב מזכר. כל השאר נרשם בחקירה. רוב השיחות איתו היו על שכדאי לו להשתקם" (עמ' 42 ש- 8-28 לפרוט').

באופן דומה, עולה מחקירתו הראשונה של הנאשם במשטרה כי החוקר אסף כהן שוחח איתו בטרם החלה החקירה או במהלכה, דברים שלא תועדו:

- ש." אתה זוכר שדיברנו על לא להיות מניאק ולפגוע באחרים?**  
**ת.** כן" (ת/ש- 137-138).

אין ספק כי על חוקר לתעד שיחות שערך עם חשוד, כאשר שיחות אלה קשורות לתוכן החקירה ועונות יותר להגדרת "תשאול" מאשר ל"שיחה". קשה לצפות כי בית המשפט יתן משקל לעדות חוקר, שנים לאחר החקירה, לפיה לא נאמר בינו לבין הנחקר דבר המחייב תיעוד בכתב. כאשר עולה מעדותו של קצין החקירות כי שוחח עם הנאשם לגבי פרטים הקשורים בחקירה, לא ניתן לקבל את הטענה כי אין מקום לתעד דברים אלה. מדובר בתופעה אותה ניתן לפגוש שוב ושוב בהליכים פלייליים, על אף הערות חוזרות ונשנות של בתי המשפט, כפי

שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי מרכז:

"נפתח בתופעה החמורה של חקירה בלתי מתועדת - בשיטה המכונה **"תשאול נעלם"**, שעל אי חוקיותה, פסלותה, והסכנה שטמונה בה לחקר האמת - עמדנו בהרחבה רבה בהכרעת הדין בתפ"ח 10101-11-09 מדינת ישראל נ' שוואהנה (29.11.2015). ראו במיוחד פסקאות 356-354 להכרעת הדין. בין השאר הטעמנו:

שיטת חקירה פסולה כזו היא רבת משמעות. מאחר שמדובר בחקירות נעלמות מעינינו - אין אנו יכולים לדעת מה היה אורכן, והאם הופעלו בהן לחצים או איומים, או שמא ננקטו אמצעי פיתוי והשאה על ידי החוקרים. החשש הוא שאם ננקטו אמצעי חקירה פסולים על פניהם, נעשה הדבר בחלק הסמוי מן העין, ולא בחלק הגלוי של החקירה...אכן, חשיפתו של התשאול הנעלם מערערת את ההנחה, או החזקה, בדבר תקינותה של החקירה כולה.

באותו מקרה זוכו שני הנאשמים מעבירת רצח. המלצנו באותו פסק דין על בדיקת הדבר והבענו את החשש שדרך זו של **"תשאול נעלם"** איננה תופעה חד פעמית" (תפ"ח (מרכז) 15711-01-17 מדינת ישראל נ' פאדי ג'רושי, פסקה 7 (29.1.18), ההדגשה אינה במקור).

בנסיבות אלה, יש בהחלט מקום לתת משקל משמעותי לעדות הנאשם לגבי התנהלות החקירה, לרבות הדברים שנאמרו לו על ידי קצין החקירות פקד אושרי אדרי. הנאשם העיד כי לאחר ששמר על זכות השתיקה בחקירתו הראשונה, בטרם חקירתו השניה ביום 25.4.18, לאחר שהיה עצור מספר ימים ללא סיגריות ובלא שהתקלח, הבטיח לו פקד אושרי כי יקלו איתו אם ישתף פעולה:

**"ש. מה זה אומר יקלו איתך?"**

ת. הם קודם כל ראו שאין לי סיגריות ובגדים אז לפני החקירה אושרי בחוץ אומר לי שאם אני אשתף פעולה ויעזור להם להגיע לסוף של התיק לאמת הוא מבטיח לי שאני אצא מהחקירה הראשונה אחרי שאני אדבר עם אסף אז אסף ייצא עם סיגריות וכוס קפה בשבילי ושאני אסיים את החקירה ואת שיתוף הפעולה הוא אמר שאם אני רוצה יש לו מקלחת במשרד שלו ויש מגבת בארון ובגדים והוא מוכן לתת לי זה אושרי אמר" (עמ' 55 ש-27-22 לפרוט').

פקד אושרי אישר בעדותו, כי ניסה לשכנע את הנאשם לשתף פעולה ולומר את האמת, וכן כי נתנו לנאשם סיגריות, קפה ואף אפשרו לו להתקלח בתחנת המשטרה, אולם לא קשר דברים אלה להבטחה שהנאשם יקבלם רק אם ישתף פעולה (עמ' 43 ש-19 - עמ' 44 ש-4 לפרוט').

**שנית**, חקירתו השלישית של הנאשם ביום 26/4/19 (ת/5), החלה בשעה 23:21 והסתיימה בשעה 00:51. החוקר אסף, לא ידע מדוע הנאשם נחקר בשעה זו ולא היה בידו להציג אישור כלשהו או הנמקה לכך (עמ' 31 ש-8 לפרוט'). כפי שהציג ב"כ הנאשם, הנאשם הוצא מבית המעצר אל תחנת המשטרה לשם חקירה בשעה 22:30 (נ/3)

השאלה לגבי השעה המאוחרת בה הובא לחקירה זו, נותרה ללא מענה (עמ' 31 ש- 18-24 לפרוט'). מדובר בהתנהלות המנוגדת לנהלי אח"מ במשטרת ישראל, המחייבים פירוט בכתב וכן אישור קצין ממונה על החקירה לשם חקירה מעבר לשעה 23:00 (נ/2), גם אם הדבר לא נאסר באופן מפורש בחוק לגבי בגיר. כפי שצויין בנוהל הרלוונטי, מקורו בהערות בתי המשפט בדבר תנאי חקירה שיש בהם להשפיע על הוגנות החקירה.

10. כפי שפורט לעיל, רק פגיעה בזכות מוגנת של נחקר אשר "גרמה בפועל לפגיעה חמורה בחופש הבחירה ובאוטונומיית הרצון שלו" (ענין זדורוב, שם), תביא לפסילת קבילות הודאתו. במקרה זה, הבטחה לעשן סיגריות ולהתקלח, פעולה אותה יכול היה הנאשם לבצע אף בבית המעצר ללא כל צורך בסיוע החוקרים, מצויה ברף נמוך ביותר של הבטחה ואינה מהווה פיתוי בעוצמה שיש בה כדי לשבש את יכולת הבחירה של הנחקר ולבטל את חופשיות רצונו. כך נקבע לגבי הבטחה לשינוי מקום מעצר:

**"מקובלים עלי דבריו של בית המשפט המחוזי בענין ההבטחה בקשר למקום מעצר, לפיהם "עסקינן, בהבטחה בענין שולי יחסית, שאין בה כדי לשנות מהותית את מצבו של הנאשם - ועל כן, לא ניתן להגדירה כבעלת עוצמת פיתוי והשאה ברמה כזו שהיא בכוחה לשבש את יכולת הבחירה שלו ולבטל כליל את רצונו החופשי" (ע' 46 ש' 14-17 להחלטת הזוטא), וגם אין מקום לראותה כאמצעי חקירה הפוגע בזכות להליך הוגן באופן שיש בו כדי להצדיק פסילת הודאה לפי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית"**

(ע"פ 10477/09 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל, פס' 45 (10.4.13)).

באופן דומה, שעת חקירתו השלישית של הנאשם, אשר הודה במיוחס לו יום קודם לכן בחקירתו השניה, אינה בעלת משקל כבד ביחס לבחירת הנאשם להודות ולאוטונומיית רצונו: מדובר בחקירה שהסתיימה בשעה 00:51 ולא מעבר לכך; חקירה שלא נמשכה שעות רבות החל מתחילת היום אלא משך פחות משעתיים; הנאשם שהה במהלך כל אותו היום בבית המעצר ולא היה נתון תחת חקירה מתישה. בנסיבות אלה, אף המשקל שיש לתת לשעת החקירה, בניגוד לנהלי אח"מ, אינו רב. לפיכך, לא ניתן לקבוע כי הפגיעה המצטברת בזכויות הנאשם כנחקר היא פגיעה חמורה. קשה לראות כיצד אותן הבטחות שוליות מצד קצין החקירות ושעת הלילה בה נחקר שוב לאחר שכבר הודה, הביאו לפגיעה חמורה עד כדי ביטול רצונו החופשי.

זאת ועוד: על מנת ללמוד האם אותה פגיעה בזכויות הנאשם היא שהביאה לפגיעה בחופש הבחירה ובאוטונומיית רצונו, יש לפנות לעדות הנאשם. הנאשם בעצמו העיד, כי בחר להודות בשל פחד מפני עצור אחר שיודיע למעסיקו כי הוא "מדבר עליו":

**"זה גם, ויש עוד סיבה. כי פחדתי, היה סוג של פחד שאימנן היה עצור איתי, שמו אותו איתי באותה פוסטה, הוא היה איתי באותו תא מעצר באבו כביר. פחדתי כי היה לו קשר לבעל הבית שלנו, רמי שהוא היה אחראי למקרים האלה, הוא היה יותר מחובר אליו, פחדתי שהוא לא יספר לו שאני מדבר עליו או משהו ואז הוא יגיד לו. פחדתי שאימנן לא יצור קשר עם רמי. חקרו אותנו גם ביחד, היינו בעימות. את זה לא סיפרתי, קצת פחדתי, לקחתי על עצמי בגלל זה כדי שלא יפגע בי או משהו"**  
(עמ' 56 ש- 28-33 לפרוט', ההדגשה אינה במקור).

כלומר, הנאשם בעצמו הבהיר כי הגורם לכך שהחליט להודות אינו התנהלות השוטרים ושעת החקירה, אלא הפחד שלו כי יפגע על ידי אותו "רמי". אותם לחצים פנימיים שבנפשו של הנאשם, אשר אינם קשורים להתנהלות השוטרים, אינם מסוג הגורמים לפסילת הודאה בהתאם לסעיף 12 לפקודת הראיות, הדין בפסילה בשל לחצים חיצוניים ולא פנימיים (ראו סעיף 6 לעיל).

באופן דומה, התנהלות השוטרים והפגמים שנסקרו, אינם עולים כדי פגיעה "בצלם דמות האדם" של הנאשם (ראו סעיף 6 לעיל), ואף אינם מתקרבים לכך. אין מדובר באחד מהמקרים בהם הפגמים שנמצאו ואמצעי החקירה הפסולים, עלו כדי פגיעה כה משמעותית בטוהר ההליך הפלילי וזכויות הנחקר עד כי יש מקום לפסול את הודאותיו.

לפיכך, אין מקום לפסילת הודאות הנאשם בהתאם להוראת סעיף 12 לפקודת הראיות.

11. בחינת המקרה הנדון במסלול הנוסף, של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, מעלה כי אי החוקיות בנסיבות המקרה הנדון מצויה ברף נמוך, הן לגבי ההבטחה לנאשם כי יקבל סיגריות ויזכה למקלחת והן לגבי שעת חקירתו השלישית. ביחס ישר לכך, מידת החומרה שהיתה כרוכה בהשגת הודאותיו היא נמוכה, וקיים ספק רב האם קיימת השפעה כלשהי לנקיטת אותם אמצעים לא חוקיים על הראיה שהושגה (לענין זה יש לשוב ולהפנות לעדות הנאשם בבית המשפט, ביחס לחששו מפני מעסיקו, אשר הביא אותו, לטענתו, להודות במיוחד לו).

בנסיבות כוללות אלה, לא הוכחה פגיעה ממשית בזכות הנאשם להליך הוגן, ומכאן שאין מקום להורות על פסילת הודאות הנאשם מכח הפסילה הפסיקתית.

### משקל ההודאות

12. לאחר שנקבע כי אין מקום לפסול את קבילות הודאות הנאשם, יש לבחון את משקלן הראייתי. החשש מפני הודאות שווא, מחייב בחינה זהירה ומדוקדקת של משקלן, זאת באמצעות המבחן הפנימי והחיצוני. לצד ראיות המבססות מעורבות מסוימת של הנאשם באישומים השונים (ראו פירוט בסעיף 13 להלן, לגבי ראיות בהן לא נמצא כל כרוסום), מתעוררים קשיים משמעותיים ביותר בעת בחינת הודאותיו לגבי פעולות משמעותיות שביצע מעבר למסגרת אותה מעורבות.

### מבחן פנימי

בחינת סימני האמת העולים מגוף הודאות הנאשם, בחינת הפנימית, מעלה קשיים לא מבוטלים:

- הנאשם התקשה לזכור פרטים, על אף שנחקר ביום 25.4.18 ביחס למקרים אשר המוקדם שבהם אירע אך כשלושה שבועות קודם לכן ועד כשבוע לפני החקירה בה הודה. בתחילת הודאתו, הנאשם קיבל על עצמו אחריות אך הביע קושי לזכור (ת/4 ש-22). לא ניתן למצוא בהודאות הנאשם תיאור אחד, רציף ומתמשך, של פרטי אחד האירועים, כאשר רוב תשובותיו מסתכמות בפחות משורה ומחייבות שאלות נוספות לשם פירוט וקבלת מידע.

- פרטים אותם אישר הנאשם, עלו לא פעם בשאלה מדריכה: כך, הנאשם ענה בחיוב לשאלת החוקר עמוד 8



האם הוא הביא את מפתח הבובקט לאימן, וכך ענה לשאלה מדוע הסתיר את הרכב דווקא באותו מקום (ת/4 ש- 28-29, 36). הנאשם לא טען מיוזמתו כי מסר מפתח לאימן, וכן לא אמר מיוזמתו כי הבובקט "הוסתר". בהמשך, חוקר המשטרה שב על שאלות מדריכות כגון "**אתה הכוונת את אימן?**" "**מהטלפון שלך?**" (ת/4 ש- 54-56), והנאשם השיב לשאלות אלה בחיוב.

- לעומת זאת, הנאשם התקשה לענות, לא פירט, ענה בכלליות והתחמק ממענה לשאלות אשר לא הציבו בפניו תשובה אפשרית, כגון:

"**ש. מאיפה היה לך את המפתח? ת. היה לי**" (ת/4 ש- 30-31); "**ש. מאיפה גנבת את הבובקט? ת. ממגדלי יו. ש. איך ידעת שהוא שם? ת. ידעתי**" (ת/4 ש- 38-41); כך השיב באופן כללי, כשנשאל האם ראה את הבובקט שנגנב בנתניה, אגב עבודתו שם: "**כל מה שלקחתי זה לא מאתרים שעבדתי, רק מקומות שיצא לי להציץ ולראות שיש משהו מעניין שם**" (ת/4 ש- 90), מענה ממנו לא ניתן ללמוד מדוע בחר הנאשם "להציץ" דווקא באתר בנתניה, בעוד מרכז חייו רחוק מעיר זו; אף כשהנאשם נשאל שאלה שאין בה כל פוטנציאל לפגוע במעורב כלשהו, לגבי המיקום המדויק ממנו לקח את הרכב באישום הראשון ימים ספורים בלבד בטרם נשאל בחקירה, ענה הנאשם: "**אני לא יודע, זה היה אתר בניה כלשהו, לא היה לי זמן להתעסק, אני העברתי אותו לחניה**" (ת/4 ש- 307).

- ספקות לגבי אמיתות תוכן הודאותיו של הנאשם התעוררו אף אצל חוקר המשטרה, אשר הציג בפניו סתירות העולות מפרטים שונים שמסר. בתגובה, לא היסס הנאשם לשנות באופן מיידי את גרסתו לגבי מיקום הרכב אותו גנב באישום הראשון, ולספק הסבר הרחוק מלהניח את הדעת ביחס לשינוי זה:

"**ש. בתוך האתר הרכב היה?**  
**ת. כן. בתוך האתר.**  
**ש. איך נכנסת לאתר?**  
**ת. האתר היה פתוח, סוגרים אותו עם חוט שזירה.**  
**ש. בעל הרכב אומר שהוא החנה אותו על הרחוב, איך זה מסתדר?**  
**ת. הכלי היה בחוץ שמה, צמוד לאתר, הם עבדו בכביש.**  
**ש. אז למה אמרת לי שנכנסת לאתר?**  
**ת. זה נחשב אתר, זה סוג של אתר הם עשו שם עבודות כביש בצד. לקחתי אותו והזזתי את האוטו לחניה**" (ת/4 ש- 318-325, ההדגשות אינן במקור).

- הנאשם סתר את עצמו ביחס לפרטי האישום הראשון, אף ללא מעורבות החוקר, במהלך מתן אותה הודאה: לאחר שתחילה טען כי כיוון את אימן אל מקום הגניבה באמצעות אותו מכשיר טלפון בו שוחח עם גדי (ת/4 ש- 54-59), נשאל הנאשם שוב כיצד כיוון את אימן אל מקום הגניבה וענה כי הסביר לו היכן המקום בעת שנפגשו פנים אל פנים (ת/4 ש- 314).

- דוגמא נוספת לשינוי גרסאות הנאשם לגבי פרטי אופן הגניבה, עולה מהשוואה בין שתי הודאותיו, אשר ניתנו יום לאחר יום (ת/4, ת/5):

לגבי האישום הראשון, העיד הנאשם תחילה כי השתמש במפתח יצרן אותו גנב בעבר (ת/4 ש- 33-35), אך בהודאתו למחרת היום טען כי גנב את הבובקט באמצעות מפתח שהושאר בו (ת/5 ש- 111-112); ביחס



למיקום המכבש באישום השני, טען הנאשם בהודאתו הראשונה כי הוא היה "בחוץ על הכביש" ולא באתר (ת/4-ש-289), אך לאחר שהחוקר הטיח בנאשם כי המכבש היה נעול בתוך אתר סגור עם שומר, שינה הנאשם מגרסתו וטען כי המכבש היה "מאחורי גדר, לא היה שם שום שומר" (ת/5-ש-63); גרסה מבולבלת ובלתי ברורה עלתה אף לגבי מיקום הבובקט שנגנב באישום השלישי, כאשר הנאשם טען תחילה בהודאתו כי הבובקט לא היה בתוך אתר העבודה, אלא במקום מאובטח בו השער היה פתוח (ת/4-ש-168-170), בהמשך טען כי הבובקט היה "בכניסה לאתר הבניה", ואילו בהודאתו השנייה הוסיף גרסה שלישית לפיה הבובקט נגנב על ידו מהאתר שהיה פתוח (ת/5-ש-12-21).

- הנאשם מסר גרסה בלתי סבירה ולא הגיונית ביחס למעורבים נוספים באישום הראשון והשני, כאשר טען כי שילם 1,000 ₪ לאימן באישום הראשון, ו-1,000 ₪ לאדם אותו לא הכיר, באישום השני, על מנת שיעלו את הבובקט והמכבש על רכבי הגרר. בשני המקרים, לא סיפק הנאשם כל הסבר מניח את הדעת מדוע החליט לשלם לכל אחד ממעורבים אלה סכום כה משמעותי, אף שלטענתו הוא זה שנגנב את הכלים כשעה בלבד לפני שהגיע למקום רכב הגרר. לא ברור מה מנע מהנאשם לבצע פעולה זו בעצמו, לאחר שנגב כביכול את הרכב והזמין למקום גרר. התהייה מתחזקת לאור גרסת הנאשם כי החליט לשלם למעורבים אלה סכום מצטבר של 2,000 ₪, עבור פעולה כה קצרה, על אף טענתו כי היה שרוי בחובות. גובה התשלום הנטען, אינו מתקבל על הדעת אף בהתחשב בכך שנהג הגרר, אשר נסע מנתניה עד לאזור ברקן, ונסיעה דומה מתוכננת מתל אביב לאזור ברקן, אמור היה לקבל סכום של 1,200 ₪. בנוסף, לא ניתן לקבל את טענת הנאשם כי באישום השני בטח באדם אותו כלל לא הכיר, "מהשטחים", שילם לו 1,000 ₪ על מנת שימתין במקום, בנתניה, לרכב הגרר אשר הגיע כשעה לאחר מכן (ת/4-ש-277-279).

תהיות, סתירות וסימני שאלה העולים מהודאות הנאשם, מבססים קושי משמעותי, חוסר הגיון, וחוסר בקיאות בפרטים אותם היה עליו לדעת ככל שאכן ביצע את שהודה בו. הודאות הנאשם אינן מתיישבות עם השכל הישר בחלקים מהותיים בהן, באופן אשר הביא אף את חוקריו לתהות בקול רם לגבי חלקו בעבירות (ת/4-ש-334, ת/5-148-150).

בנסיבות אלה, בחינת הודאות הנאשם במבחן הפנימי מקשה על מתן אמון בדברים המפורטים בהן.

#### מבחן חיצוני

13. מבחן נוסף בו יש לבחון את משקל הודאות הנאשם, הוא המבחן החיצוני המתייחס לראיות חיצוניות להודאות וסימני אמת העולים מהן. להלן יפורטו תחילה הראיות החיצוניות המבססות את מסגרתו של כל אישום, ובהמשך יבחנו התייחסויות הנאשם בהודאותיו לסוגיות שונות לעומת הראיות החיצוניות באותן סוגיות.

**האישום הראשון:** בהתאם לראיות שיפורטו להלן ולא נמצא בהן כל כרסום, רכב הבובקט נגנב ביום 18.4.18 לאחר שצוריאל סאלם (להלן: "צוריאל") אשר החזיק בו כדן, החנה אותו קשור בעגלה/מכולה "על המדרכה" מול רחוב הרב ניסים 3 בתל אביב, כעשר דקות עובר לשעה 11:43. צוריאל עזב את המקום וכששב כעבור כעשר דקות, בסמוך לשעה 11:43 - לא מצא את הבובקט (ת/21, ת/28). השוטר ישראל קמינסקי צפה בסרטון אבטחה בזירה, הבחין כי הבובקט נגנב בנסיעה מהמקום, והצליח לאתר אותו מוסתר תחת ענפי עץ

בחניון עפר סמוך ברחוב ניסים אלוני 1 (ת/25 וצילומים ת/22). שוטרים אשר ארבו במקום, עצרו בסמוך לשעה 17:20 את אימן לאחר שנכנס אל הבובקט (ת/27), וכן את גדי, אשר הוזמן לבצע את גרירת הבובקט על ידי הנאשם בתמורה ל-1,200 ₪, לאחר שהחנה את רכב הגרר שלו בכניסה לחניון בו היה הבובקט (ת/26). אימן נעצר בתוך הבובקט כשהוא מונע.

הנאשם טען בחקירתו כי גנב את הבובקט בעצמו, ידע על מיקומו "במקרה" (ת/4 ש-43), ודאג להסתיר אותו במקום בו נמצא כשעה לפני הגעתו של הגרר עם גדי (ת/4, ש-36-45). גרסת הנאשם לאירוע זה בהודאותיו, מעוררת קשיים משמעותיים לנוכח נתונים שאינם מתיישבים עם הראיות החיצוניות, בוודאי כאשר מדובר בהודאות שניתנו כשבוע בלבד לאחר ביצוע העבירה ולפיכך יש לצפות לזיכרון טוב של פרטי המקרה:

- הנאשם העריך כי הגניבה היתה כשעה לפני השעה 17:00 (ת/4, ש-48-51), בעוד שבהתאם לראיות החיצוניות (תלונת צוריאל ודו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום) - גניבת הבובקט בוצעה לפני השעה 11:43 (ראו לעיל).

- הנאשם מסר תיאור שגוי של מקום גניבת הרכב:

**"ש. מאיפה לקחת את הרכב בדיוק?  
ת. אני לא יודע, זה היה אתר בניה כלשהו, לא היה לי זמן להתעסק,  
אני העברתי אותו לחניה"  
(ת/4 ש-306-307).**

כאמור לעיל, המשתמש ברכב, צוריאל, תיאר כי הבובקט נגנב לאחר שהחנה אותו על המדרכה. חוקר המשטרה, אסף כהן, ביקש להבהיר עם הנאשם סוגיה זו, בודעו כי הבובקט נגנב מהמדרכה. לפיכך, בירר זאת עם הנאשם, אשר עמד על כך שהבובקט נגנב מתוך אתר בניה, עד שהחוקר הטיח בו כי גרסה זו לא נכונה:

**"ש. הרכב האחרון שנגנב, אתה גנבת אותו מתוך אתר בניה?  
ת. כן. זה היה שם במגדלים ביו.  
ש. בתוך האתר הרכב היה?  
ת. כן. בתוך האתר.  
ש. איך נכנסת לאתר?  
ת. האתר היה פתוח, סוגרים אותו עם חוט שזירה.  
ש. בעל הרכב אומר שהוא החנה אותו על הרחוב, איך זה מסתדר?  
ת. הכלי היה בחוץ שמה, צמוד לאתר, הם עבדו בכביש.  
ש. אז למה אמרת לי שנכנסת לאתר?  
ת. זה נחשב אתר, זה סוג של אתר הם עשו שם עבודות כביש בצד.  
לקחתי אותו והזזתי את האוטו לחניה" (ת/4 ש-316-325).**

הסבריו המשתנים של הנאשם לגבי מיקום הגניבה אינם סבירים, אינם עומדים במבחן השכל הישר, ומטרתם היא לרצות את חוקר המשטרה. לא ניתן לקבל תיאור מתפתח ומשתנה זה של הנאשם, כאשר נשאל תחילה



שאלה מדריכה האם גנב מתוך אתר הבניה, השיב בחיוב ואף ניפק הסבר לאופן כניסתו אל תוך האתר. בהמשך, כאשר הוטחה בו העובדה ש הבובקט לא נגנב מאתר בניה, שינה את גרסתו בהתאם ומסר הסבר לפיו מדובר ב"סוג" של אתר בניה, הסבר שלא נתמך בכל ראיה כי אכן היה במקום אתר בניה.

- הנאשם טען בהודאותיו, כי העביר את הבובקט אל המקום בו נתפס, בין אם מדובר בגרסה לפיה מתוך אתר בניה, בין אם מהרחוב ובין אם שילוב של השניים וכינויו של הרחוב חלק מאתר הבניה (ת/5 ש-133-134). הנאשם לא תיאר בשום מקום - על אף שנשאל מספר פעמים כיצד גנב את הבובקט והיכן היה מיקומו - כי הבובקט היה בתוך עגלה/מכולה, קשור בשרשראות (גרסת צוריאל, ת/28, ת/21 ש-21-27).

- הנאשם אף מסר גרסאות משתנות, אחת מהן שגויה, לגבי אופן הגניבה: תחילה העיד כי השתמש במפתח יצרן אותו גנב בעבר (ת/4 ש-33-35), אך בהודאתו המאוחרת טען כי גנב את הבובקט באמצעות מפתח שהושאר בו (ת/5 ש-111-112). צוריאל העיד במשטרה כי מפתחות הבובקט היו בכיסו שלו בטרם נגנב, ואף הציג את המפתח לחוקר (ת/21 ש-15-17).

- בחינת איכון הנאשם במועד העבירה (ת/8, הודעותיו, עדותו של גדי ושיוך המספר לאביו ניסים קבסה - ת/9), מעלה כי במועדים הרלוונטיים הנאשם כלל לא היה באזור ביצוע הגניבה אלא היה בדרום תל אביב: 11:30 - רחוב חננאל 20; 11:31 - רחוב שוקן 5; 11:33 - רחוב קיבוץ גלויות 21; 11:35 - תחנת רכבת דרום; 11:44 - תחנת רכב דרום, רחוב חירותנו 19.

לעומת זאת, בחינת איכנו של אימן (ת/11) - אשר נעצר, כאמור, בתוך הבובקט כשהוא מונע והגרר של גדי נמצא במקום - מעלה כי במועד גניבת הבובקט והעברתו אל החניון הוא היה באזור הביצוע: בשעה 11:32 אכן ב"גשר ההלכה" וב"תחנת רכבת צפון"; בעת שצוריאל התקשר למוקד המשטרה בשעה 11:43, לדווח כי גילה שהבובקט נגנב "**עשר דקות רבע שעה לא יותר**" לפני כן (ת/28), היה אימן באזור רחוב חיים לבנון 2, מוזאון הארץ (שעה 11:44). יש לציין כי בשעה 11:44, ניהל אימן שיחה עם אותו מספר טלפון המשוך לנאשם אשר אכן בשעה זו בתחנת רכבת דרום. בנוסף, בשעה 15:40 התקשר אימן אל הנאשם (ת/11) ובשעה 16:18 נערכה שיחה בין הנאשם לבין גדי (ת/6, ת/8).

כך, איכון מכשיר הטלפון בו עשה הנאשם שימוש, אינו תואם לגרסתו כי הוא זה שגנב את הבובקט בין השעות 11:30-11:45. הסברו לגבי קושי העולה מאיכון שלו לעומת הודאתו, במקרה אחר, במתן אמירה כללית כי עשה שימוש במספר מכשירי טלפון (ת/5 ש-78), אינו פותר את הקושי המשמעותי במיקום מרוחק מביצוע העבירה של מכשיר הטלפון בו עשה שימוש באופן ודאי.

- ככל שהנאשם הוא אכן שביצע את גניבת הבובקט והסיעו אל החניון בו נעצרו אימן וגדי, לא היה אמור להתעורר כל קושי עבורו לכוון את גדי אל המקום, זמן קצר ביותר לאחר מכן. כפי שמסר בהודאתו, הוא זה שכיוון את גדי אל המקום (ת/4 ש-52-53). יחד עם זאת, גדי העיד לגבי האופן בו מסר לו הנאשם לאן להגיע, כי "**בסוף הוא מצא את הכתובת. בסוף הגעתי. הוא עשה בדק בית לא יודע מה ומסר לי את הכתובת**" (עמ' 25 ש-14-15 לפרוט'). בדיקת פלט השיחות של הנאשם, העלה כי ביצע לא פחות משש שיחות טלפון עם גדי בפרק זמן שהחל בשיחתם הראשונה במועד העבירה, בשעה 16:18 ועד לשיחתם האחרונה בשעה 17:19 (ת/8), מועד בו גדי הגיע את החניון בו הוסתר הבובקט (ת/26, ת/27). נתון זה תומך בעדותו של עד התביעה גדי, כי הנאשם נזקק לבדיקה היכן ממוקם הבובקט על מנת לדווח לו לאן בדיוק להגיע, נתון העומד בסתירה לטענת הנאשם כי גנב את הבובקט והחנה אותו



בעצמו בחניון אליו שלח את גדי.

- הנאשם טען בהודאתו, כי כיוון את אימן אל המקום בו הסתיר את הרכב, על מנת שיעלה אותו על הגרר של גדי. לטענתו, עשה זאת באמצעות מכשיר הטלפון שלו, אותו מכשיר באמצעותו דיבר עם גדי (ת/ש- 59-54). נתון זה מעלה קושי לאור פלט שיחות הטלפון של הנאשם בו ניתן לראות את השיחות שערך עם גדי בסמוך למעצר גדי ואימן, אך שיחתו האחרונה עם אימן בשעה 15:39 (ת/ש- 8, ת/ש- 11). בהמשך אותה הודאה, וכן בהודאתו הנוספת, חזר בו הנאשם מדבריו הברורים כי הסביר לאימן את המיקום בשיחה טלפונית, וטען כי מסר לו את הפרטים בפגישה פנים אל פנים בשכונת התקווה (ת/ש- 314, ת/ש- 5 ש- 128).

- לא ברור מדוע הנאשם, אשר פרק זמן קצר ביותר לפני מעצר אימן וגדי העביר בעצמו את הבובקט אל המקום בו נעצרו, החליט לבקש מאימן להיות זה המעלה את הבובקט לגרר ולשלם לו עבור פעולה זו 1,000 ₪. בנוסף, טענת הנאשם לגבי בקשתו מאימן נסתרת בעדותו של אימן ובהודעתו במשטרה, לפיו רמי הוא ששלח אותו להעמיס את הבובקט על הגרר (עמ' 78 ש- 7-5 לפרוט'; נ/ש- 101-98).

**האישום השני:** בהתאם לראיות שיפורטו להלן ולא נמצא בהן כל כרסום, המכבש עבר מבעליו לאדם בשם ששון, ביום 12.4.18, לשימוש באתר עבודה ברחוב בני ברמן בנתניה (עמ' 48 ש- 16, עמ' 49 ש- 4, עמ' 50 ש- 5-1 לפרוט'). למחרת היום, הגיע גדי למקום עם רכב הגרר שלו, בעקבות הזמנת גרירה ממנו על ידי הנאשם מנתניה לתל אביב. לאחר שסוכמה התמורה בסך 1,200 ₪ עבור הגרירה, העמיס אדם אחר את המכבש על הגרר באתר בנתניה. כשגדי היה בדרכו מנתניה, הודיע לו הנאשם על שינוי יעד הגרירה לישוב ברקן, פגש את הנאשם בצומת ברקן שם עלה הנאשם על רכב הגרר. השניים נסעו אל הכפר הערבי בוסמוס, שם הוריד גדי את המכבש מהגרר. בהמשך, הגיעו למקום שניים ברכב, העבירו כסף לנאשם אשר שילם לגדי את התמורה (עדות גדי, עמ' 24 ש- 8 - עמ' 25 ש- 2 לפרוט').

הנאשם מסר בהודאתו גרסאות שונות, אשר אינן עולות בקנה אחד עם ראיות חיצוניות:

- הנאשם טען בהודאתו כי המכבש לא היה באתר אלא "**הוא היה בחוץ על הכביש**" (ת/ש- 289). לעומתו, עד התביעה גדי העיד כי "**זה היה אתר בנייה מגודר יצא מתוך הגדר, זה אני כן זוכר**" (עמ' 26 ש- 6 לפרוט'), דברים הסותרים את גרסת הנאשם בהודאתו.

- בהודאתו השניה, הטיח החוקר בנאשם כי המכבש היה נעול בתוך אתר סגור עם שומר. בשלב זה, שינה הנאשם מגרסתו וטען כי המכבש היה "**מאחורי גדר, לא היה שם שום שומר**" (ת/ש- 63).

- הנאשם טען בהודאתו כי הוא זה שגנב את המכבש, אך נתן את המפתח ל"בחור מהשטחים", נתן לו 1,000 ₪ על מנת שישמור על המכבש במשך כשעה ויעמיס אותו (ת/ש- 279). מדובר בגרסה חסרת כל הגיון: הנאשם הודה כי הוא זה שהזמין את גדי לגרור את המכבש ואף פגש אותו בהמשך בצומת ברקן והוריד את המכבש מהגרר בכפר הערבי. לא ברור מדוע יחליט הנאשם לשלם לאחר סכום של 1,000 ₪ על מנת להעמיס את המכבש על הגרר, בוודאי כאשר הנאשם לא חשש לגנוב את המכבש בעצמו דקות בלבד קודם לכן. כמובן שאין הדבר הגיוני כי הנאשם יגנוב את המכבש מאתר בניה ויכניס אותו אל אתר בניה מאחורי גדר, כפי שעלה מעדות גדי שהמכבש יצא מתוך אתר בניה (עמ' 26 ש- 6 לפרוט').

- הנאשם טען כי אינו מכיר את אותו "בחור מהשטחים" (ת/4 ש-284). עד התביעה גדי העיד כי אותו אדם שנעצר איתו באישום הראשון, אימן, הוא שנהג במכבש באישום השני (עמ' 25 ש-17 לפרוט'). אימן עבד עם הנאשם, אשר מכיר אותו היטב, ביצע שיחות טלפון רבות אליו, ולטענתו אף הביא לאימן מפתחות של כלים שונים. מדובר בסתירה משמעותית לגבי אדם לא ידוע לעומת אדם איתו היה הנאשם בקשר הדוק.
- הנאשם טען כי גנב את המכבש מספר דקות לפני שהתקשר אל גדי (ת/5 ש-67) ועשה שימוש במפתח על מנת להניע אותו. בהתאם לפלט שיחות הטלפון של הנאשם, שיחתו הראשונה עם גדי ביום האירוע היתה בשעה 14:42, שיחה נוספת בשעה 15:38 ושיחה שלישית בשעה 16:19 (ת/8). בהתאם לדו"ח חברת איתוראן, רק בשעה 16:32 הונע המכבש לראשונה באותו יום (ת/23). לפיכך, שיחותיו הראשונות של הנאשם אל גדי באותו יום היו בטרם הונע המכבש, ולא כפי שהעיד בחקירתו במשטרה.
- איכון הנאשם במועד האירוע (ת/8), מעלה כי הנאשם התקשר אל גדי, בשיחתם הראשונה בשעה 14:42, בעת שהיה בישוב אזור, הרחק מנתניה. במהלך השעות שקדמו לשעה זו, נרשמו איכונים רבים של הנאשם בישוב אזור ובדרום תל אביב. באופן דומה, אף בהמשך אוכן הנאשם בישוב אזור, בדרום תל אביב, ומאוחר יותר באריאל ובברקן. בשעה 16:40, אוכן הנאשם בישוב אזור וניהל שיחה עם גדי, כאשר המכבש הונע דקות קודם לכן בשעה 16:32. לא ניתן ליישב סתירה זו של מיקום הנאשם עשרות ק"מ הרחק ממקום הגניבה, בעת הגניבה. כך הבין אף חוקר המשטרה, כשהיקשה על הנאשם אשר השיב שהיו ברשותו מכשירי טלפון נוספים:

**"ש. איך אתה מסביר את זה שביום הגניבה לפי הטלפון שלך אתה לא נמצא בנתניה.**

**ת. היו לי עוד פלאפונים.**

**ש. אבל הפלאפון שלך, שדיברת עם גדי, הוא לא באזור נתניה" (ת/5 ש-70-72).**

- שיחות הטלפון שערך הנאשם עם גדי, כשהנאשם מאוכן באזור הישוב אזור, שוללות את הסברו באמירה כללית ובלתי משכנעת לקושי זה, לפיו עשה שימוש במספר מכשירי טלפון. כך, אף הסברו של הנאשם כי הותיר במקום אדם אותו אינו מכיר על מנת שינהג במכבש אל הגרר (ת/5 ש-75), אינו מתיישב עם איכונו בטרם הונעת המכבש.
- לעומת זאת, בחינת איכונו של אימן (ת/11), מעלה כי במועד העבירה הוא היה באזור ביצועה: בין השעות 16:18-16:25, אוכן בדרום מערב נתניה, בשעה 16:58 במחלף פולג ובהמשך דרומה לכיוון תל אביב (יקום, שפיים, רשפון, הרצליה). עוד יש להזכיר, כי עד התביעה גדי העיד שאותו אדם אשר נעצר איתו באישום הראשון, אימן, הוא שנהג במכבש באישום השני (עמ' 25 ש-17 לפרוט').
- יש לציין, כי ניתן להבחין בתקשורת ערה בין שלושת המעורבים - הנאשם, אימן וגדי - בסמוך להנעת המכבש (בשעה 16:32): אימן התקשר אל הנאשם בשעה 16:18; מיד לאחר מכן, בשעה 16:19, התקשר הנאשם אל גדי; מיד בהמשך, בשעה 16:20, התקשר אימן אל הנאשם; בשעה 16:40 התקשר גדי אל הנאשם; בשעה 16:45 התקשר הנאשם אל גדי; בשעה 17:03 וכן 4 פעמים בדקות שלאחר מכן, התקשר אימן אל הנאשם (ת/8, ת/11).



לפיכך, איכון מכשיר הטלפון בו עשה הנאשם שימוש, אינו מתיישב עם גרסתו בהודאותיו כי הוא זה שגנב את המכשיר.

**האישום השלישי:** בהתאם לראיות שיפורטו להלן ולא נמצא בהן כל כרסום, חנן התבקש על ידי הנאשם לבצע גרירה של מכשיר בובקט מצפון תל אביב בתמורה ל- 1,000 ₪. בתאריך 2.4.20 בשעת לילה הגיע חנן לצפון תל אביב עם רכב הגרר, אנשים שונים העלו את הבובקט לגרר והוא נסע לכיוון ברקן (עמ' 15 ש- 17-21, עמ' 18 ש- 11 לפרוט'). בדרכו אל ברקן, נעצר חנן במחסום משטרה והתקשר אל הנאשם אשר העביר את השיחה לאחר, ערבי, ששוחח עם השוטר. בעקבות דברי אותו אחר, מצא השוטר את מסמכי הבובקט בתוך הכלי ושיחרר את חנן עם הבובקט לדרכו (עמ' 17 ש- 31-32, עמ' 18 ש- 27 - עמ' 19 ש- 5 לפרוט'). חנן לא זכר בעת עדותו בבית המשפט האם הנאשם נכח בעת הגרירה (עמ' 16 ש- 3-34 לפרוט'), אולם זכר בוודאות כי אדם ערבי העלה את הבובקט אל הגרר (עמ' 19 ש- 28-29 לפרוט'), וכן כי אדם ערבי שילם לו עבור הגרירה (עמ' 15 ש- 21-23 לפרוט'). בעל הבובקט, באסל עומר, התלונן לגבי הגניבה מתוך מתחם סגור, במהלכה נגנבו שני כלי בובקט (ת/19).

הנאשם פירט בהודאותיו לגבי אירוע זה, פרטים העומדים בסתירה לראיות חיצוניות שונות:

- הנאשם טען כי הוא זה שהעמיס את הבובקט לרכב הגרר של חנן (ת/4 ש- 127-132, ת/4 ש- 240-242), אך חנן העיד בבית המשפט ש"**בחור ערבי**" העלה את הבובקט (עמ' 19 ש- 29 לפרוט').
- הנאשם טען כי היה במקום בו חנן הוריד את הבובקט ואחרים שילמו לו, אך חנן טען, בעימות שנערך ביניהם במהלך הודאתו של הנאשם במשטרה, כי הנאשם כלל לא נכח במקום (ת/4 ש- 219-222).
- הנאשם טען בהודאתו, כי הבובקט במקרה זה לא היה בתוך אתר העבודה, אלא במקום מאובטח בו השער היה פתוח, שער עם חוט שזור (ת/4 ש- 168-170). בהמשך חידד כי הבובקט היה "**בכניסה לאתר הבניה**" והוא העמיס אותו על הגרר של חנן (ת/4 ש- 248). בהודאתו השניה, הוסיף הנאשם כי גנב את הבובקט מהאתר שהיה פתוח כשעה לפני שהתקשר אל חנן, וכשחנן הגיע למקום הנאשם העמיס על הגרר את הבובקט אשר היה מחוץ לאתר (ת/5 ש- 12-21). בשונה משלל גרסאות אלה, עד התביעה חנן העיד כי גרר את הבובקט במקרה זה מתוך אתר בניה (עמ' 17 ש- 9 לפרוט'), ובהמשך הסביר כי הבובקט היה באתר והוציאו אותו אליו אל הכביש (עמ' 20 ש- 6-8 לפרוט').
- בעליו של הבובקט העיד במשטרה כי נגנבו ממנו שני כלי בובקט בהזדמנות זו, וכן כי המתחם היה סגור והגנב חתך את השער (ת/19 ש- 1-4). דברים אלה סותרים את גרסאות הנאשם, אשר טען שגנב בובקט אחד בלבד וכי השער היה פתוח.
- בהתאם למזכר שהוגש על ידי המאשימה בהסכמה (ת/2) ובו דו"ח צפיה ממצלמות בסמוך לזירת הגניבה, אשר התייחס לטווח המועדים הרלוונטי בהתאם לתלונה (ת/19), ביום 2.4.18 בסמוך לשעה 22:44 נראתה משאית ועליה דבר מה יוצאת מהרחוב בו בוצעה הגניבה. זהו המקרה היחיד אליו התייחס עורך הדו"ח. מכאן, ובהתאם להגשת ראיה זו על ידי המאשימה, יש להתייחס למועד זה כמועד ביצוע גרירת הבובקט ממקום הגניבה.

בחינת איכון הנאשם בשעות הסמוכות לביצוע הגניבה (ת/8), מעלה כי שהה בישוב אזור, הרחק ממקום ביצוע הגניבה, בעת שהתקשר אל חנן (בשעות 19:17, 19:21, 19:35). בהמשך, לאחר שאוכן בשעה 21:07 בדרום תל אביב, ברחוב יפת, אוכן שוב הנאשם כעבור כחצי שעה בשעה 21:36 במרחק קרוב



יחסית ממקום ביצוע הגניבה (דרך נמיר - פינת רוקח). כעבור 20 דקות נוספות, בשעה 21:55, אוכן הנאשם שוב בדרום תל אביב, בשכונת התקווה. בהמשך, אוכן הנאשם בנסיעה במקומות שונים אך לא בסמוך למקום ביצוע הגניבה. בנוסף, מועדי איכון הנאשם סמוכים מאד זה לזה, באופן שאינו מאפשר הסתברות כלשהי להגעתו אל מקום ביצוע הגניבה ועזיבתו לאחר מכן. ספק רב עד מאד האם במהלך פרק הזמן הקצר בו שהה הנאשם באזור הגניבה, של דקות ספורות, יכול היה לבצע את הגניבה ואף להעלות את הבובקט על רכב הגרר של חנן, כפי שטען בהודאתו (ת/4). יתרה מכך: כאמור לעיל, מועד עזיבת הגרר את מקום הגניבה תועד כלמעלה משעה לאחר שהנאשם אוכן באזור הגניבה (22:44), ומכאן הדבר אינו מתיישב עם טענת הנאשם כי הוא שגנב את הבובקט והעמיסו על הגרר של חנן. בהקשר לטענתו הסותרת של חנן, כי "בחור ערבי" העמיס את הבובקט (עמ' 9 -ש- 29 לפרוט'), יש להפנות לאיכון של אימן, גם באישום זה, במועד הרלוונטי (ת/11): בשעה 19:24, אוכן באזור סמוך ביותר למקום ביצוע הגניבה (רחוב יהודה בורלא), ואוכן שוב באותו מקום בשעה 22:50, כ-5 דקות בלבד לאחר הגרר נראה עוזב את המקום (ת/2). ראיות אלה סותרות את גרסת הנאשם כי הוא זה שגנב והעלה את הבובקט על הגרר של חנן.

גם במקרה זה, ניתן להבחין בתקשורת משמעותית בין שלושת המעורבים - הנאשם, אימן וחנן- אשר יכולה לחזק את גרסת הנאשם בבית המשפט בדבר תיאום בין המעורבים: הנאשם התקשר אל חנן בשעות 19:17, 19:21, 19:35; בשעה 20:32, התקשר אימן אל הנאשם; כעבור דקה, התקשר הנאשם אל חנן; בשעה 21:01 התקשר הנאשם אל חנן; כעבור 5 דקות התקשר שוב אימן אל הנאשם, ומיד הנאשם התקשר אל אימן; בשעה 21:36 התקשר הנאשם אל חנן; כעבור שתי דקות התקשר אימן אל הנאשם; בשעה 21:55 התקשר אימן אל הנאשם; כעבור דקה התקשר הנאשם אל חנן והתקשר אליו שוב בשעה 22:08; כעבור 4 דקות התקשר הנאשם אל אימן ושוב התקשר אל אימן כעבור 6 דקות; בשעות 22:22 ו- 22:30, התקשר הנאשם אל חנן; כעבור דקה התקשר הנאשם אל אימן וכעבור 4 דקות התקשר אימן אל הנאשם; מיד לאחר מכן, ניסה חנן להתקשר אל הנאשם והנאשם שב אליו; בשעה 22:41 התקשר אימן אל הנאשם, וכעבור דקה התקשר הנאשם אל חנן; כעבור דקה נוספת התקשר שוב אימן אל הנאשם, וכעבור שתי דקות התקשר הנאשם אל חנן (ת/8, ת/11).

הדברים נכתבו בפירוט, על מנת ללמוד על הקשר האינטנסיבי בין הנאשם לחנן ואימן, במיוחד בסמוך למועד המיוחס לביצוע הגניבה וגרירת הבובקט.

14. התשתית הראייתית החיצונית, מבססת קושי משמעותי ביותר במתן אמון בדברי הנאשם בהודאתו לגבי כל אחד מהאישום, ובוודאי קושי בעל משקל רב ומצטבר, כאשר קשיים אלה הופיעו ביחס לכל אישום ואישום. מדובר בשורה ארוכה של סתירות, חוסר הגיון וסימני שאלה, המובילים למסקנה כי לא ניתן לתת משקל רב לאמור בהודאות הנאשם. לנוכח מסקנה דומה במבחן הפנימי, מתחזקת ומתבססת הקביעה כי המשקל שניתן לתת להודאות הנאשם הוא נמוך ביותר.

#### בחינת מכלול הראיות

15. יש לבחון את מכלול הראיות שהוצגו, תוך מתן משקל נמוך להודאות הנאשם, כפי שנקבע.

רמי וחנן העידו בבית המשפט כי הנאשם הוא שהזמין אותם לגרור את הכלים באישומים השונים, סיכם איתם לגבי התשלום, הסביר להם לאן עליהם להגיע על מנת להעמיס את הכלים על הגרר, ומהו היעד אליו עליהם לבצע את הגרירה (עמ' 15-17, עמ' 23-25 לפרוט'). לגבי האישום השני, העיד גדי כי הנאשם פגש אותו



בצומת ברקן, עלה על רכב הגרר והשניים נסעו אל הכפר הערבי בוסמוס, שם הוריד גדי את המכש מהגרר. בהמשך, הגיעו למקום שניים ברכב והעבירו כסף לנאשם אשר שילם לגדי את התמורה (עמ' 24 ש- 28 - עמ' 25 ש- 2 לפרוט'). לגבי האישום השלישי, העיד חנן כי נעצר במחסום משטרה בדרכו אל ברקן, התקשר אל הנאשם אשר העביר את השיחה לאחר, ערבי, ששוחח עם השוטר. בעקבות הפניות אותו אחר, מצא השוטר את מסמכי הבובקט בתוך כלי ושיחרר את חנן עם הבובקט לדרכו (עמ' 17 ש- 31-32, עמ' 18 ש- 27 - עמ' 19 ש-5 לפרוט').

מעורבותו של הנאשם באירועים המיוחסים לו, מתחזקת לנוכח פירוט שיחות הטלפון הרבות שלו עם המעורבים - נהגי רכב הגרר בכל אישום ואימן - בסמוך לגניבת הכלים ומיד לאחריהם, דוגמת השיחה עם חנן במחסום המשטרה (ראו פירוט בסעיף 13 לעיל).

ב"כ הנאשם לא חלק על עובדות אלה. בנוסף, אף הנאשם אישר את הפרטים בעדותו בבית המשפט, אך טען כי פעל בשליחותו של אדם בשם רמי אשר היה אחד ממעסיקיו, וביקש מהנאשם לדאוג לגרירה לאחר ששמע ממנו כי יש לו חבר "גרריסט" (עמ' 57 ש- 29-30 לפרוט'). הנאשם הודה בבית המשפט כי ידע מהם המקומות מהם נדרש לגרור את הכלים, אך הסביר כי לא היה במקומות אלה אלא קיבל את הפרטים לגביהם מרמי. כך, כשהדריך את גדי אל המקום בו חנה הכלי אותו אמור היה לגרור, היה זה בהדרכתו של אותו רמי אשר היה לידו (עמ' 65 ש- 27 לפרוט'). לגבי פגישתו עם גדי בצומת ברקן, טען הנאשם כי נסע לשם עם רמי בשל חששו של גדי להיכנס אל הכפר הערבי לבדו, וכי רמי הוא ששילם לגדי (עמ' 58 ש- 25-31 לפרוט').

16. משקלן המצטבר של הראיות המצביעות על מעורבות הנאשם באירועים, אינו עולה כדי הסרת הספק לגבי אופי מעורבותו ומהותה. לאור משקלן הנמוך של הודאותיו, לא ניתן לאמץ את הפירוש המרחיב לו טענה המאשימה ביחס למעורבות הנאשם בכתב האישום, זאת מעבר לכל ספק סביר. הנאשם טען בבית המשפט כי למעשה פעל לבקשתו של רמי, מעסיקו בשמירה על אתרי בניה, על מנת למצוא עבורו נהג רכב גרר לאחר ששמע ממנו כי יש לו חבר "גרריסט" (עמ' 57 ש- 30-31 לפרוט'). הנאשם נימק בעדותו בבית המשפט מדוע לא התעורר חשדו: הנאשם עבד באותה תקופה גם כנהג עבודות עפר, וידע כי כלים כאלה מטופלים בדרך כלל בשטחים (עמ' 59 ש- 20-21 לפרוט'); רמי ביקש ממנו לדאוג לגרר בלבד ולא ביקש שיזיז את הכלים או יעמיסם לגרר (עמ' 59 ש- 12-13 לפרוט'); רמי הוא שהנחה אותו לגבי היעד אליו יש להדריך את נהגי הגרר להגיע (עמ' 65 ש- 8-30 לפרוט'); באירוע הראשון, המפורט באישום השלישי, נעצר חנן במחסום משטרה לבדיקה. לאחר שהתקשר אל הנאשם, העביר הנאשם את מכשיר הטלפון לרמי אשר שוחח עם השוטרים והיפנה אותם אל מיקום מסמכי הרכב בתוך הבובקט. השוטרים בדקו את המסמכים, ושחררו את חנן להמשיך בדרכו עם הבובקט (עמ' 57 ש- 33 - עמ' 58 ש- 2). לאחר שהנאשם ראה כי הובלת הבובקט נבדקה על ידי השוטרים ונמצאה תקינה, כביכול, סבר כי "כל מה שהוא עושה נראה לי חוקי, לא עלה בדעתי שזה לא חוקי" (עמ' 59 ש- 4-5 לפרוט').

ראיות שונות, חיצוניות לעדות הנאשם בבית המשפט, מחזקות נקודות משמעותיות בגרסתו ובהסברו להתנהלותו, בעוצמה המבססת ספק סביר לגבי המיוחס לו:

- אימן, אשר שימש תחילה כעד תביעה אך לאחר שהתביעה ויתרה על עדותו שימש כעד הגנה, העיד בבית המשפט לגבי קיומו של אדם בשם רמי ואף לגבי חלקו הרלוונטי. אמנם, עדותו בבית המשפט ניתנה כשנתיים לאחר האירוע בו נעצר, אולם דברים דומים עלו אף בהודעתו בעת שנחקר במשטרה לאחר מעצרו: אימן העיד כי לרמי יש טרקטורים (עמ' 80 ש- 10 לפרוט'); רמי הוא האדם שהורה לו



להעלות את הבובקט על הגרר באישום הראשון (עמ' 78 ש- 5-7 לפרוט'); אימן פירט בהודעתו במשטרה, כי פגש את רמי בקיוסק בשכונת התקווה, רמי נתן לו מפתח וביקש שיעמיס בובקט על גרר לאחר שיתקשר אליו. באותן נסיבות נתן לו רמי 1,200 ₪ על מנת שיעביר סכום של 1,000 ₪ מתוכם לנהג הגרר ויקח בעצמו 200 ₪. רמי הוא שמסר לאימן את מיקום הבובקט בשיחה טלפונית (נ/7 ש- 98-105). בבחינת למעלה מהדרוש ולפיכך בתמצית בלבד, אציין כי לא בוצעה חקירה מעמיקה לשם איתור רמי וחקירתו.

- בהתאם לטענת הנאשם בבית המשפט, כי חלקו הסתכם בתיאום נהג רכב גרר לבקשת רמי וכי לא נטל חלק פעיל באירועים, ניתן ללמוד מאיכון הנאשם במועדים הרלוונטיים שאכן לא ביצע העמסה של הכלים הגנובים על רכבי הגרר (ראו הרחבה בסעיף 13 לעיל).

- עד התביעה חנן תמך בעדותו את הבהרת הנאשם לכך שחשדו לא התעורר, בשל נסיבות האירוע הראשון בו נבדק חנן במחסום משטרתי כשהכלי הגנוב על גבי רכב הגרר ושחרר לאחר שהשוטרים בדקו את מסמכי הרכב בהתאם להפנית רמי. חנן העיד לגבי אירוע זה:

**"ש. גם עובדה שפעם אחת אתה אומר שעצרו אותך משטרה?**

**ת. בפעם הראשונה.**

**ש. והכל היה תקין?**

**ת. כשיר, ראו, יש מצלמות שם, לא המצאתי. עצרו אותי והתעכבתי שם חצי שעה.**

**ש. באותה הזדמנות שעצרו אותך במחסום אתה התקשרת לשי ושי העביר את השיחה לבחור ערבי?**

**ת. כן, לאיקס, האיקס הזה מדבר עם השוטר והם עלו לבובקט פתח באיזה מקום, הוא אמר להם איפה לפתוח, פתחו בדקו את הניירות וסע לשלום. אחרי חצי שעה שאני מעוכב אצלם, זה לא בדיקה חפיה.**

...

**ש. אתה רואה שהשוטרים מעבירים אותך אז אתה חושב שהכל תקין?**

**ת. לא חושב, יודע שהכל בסדר.**

**ש. בעצם מה שסיפרת כרגע זה שני אירועים שאתה לא יודע אם תקין**

**או לא תקין, מבחינתך הכל היה תקין?**

**ת. ברור, אם לא תקין אני לא מעלה שום דבר"**

(עמ' 18 ש- 27 - עמ' 19 ש- 13 לפרוט').

ראיות אלה מבססות את הסברו של הנאשם כהסבר אפשרי למסכת הראייתית אשר התקבלה כבעלת משקל. מסקנה זו מתחזקת לאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהנאשם, הדומה להתרשמותו של חנן וכן להתרשמות חוקרי המשטרה. עד התביעה חנן העיד כך לגבי הנאשם:

**"את הנאשם אני מכיר מהמושב, מקריית גת (עמ' 15 ש- 13 לפרוט'); "...השתמשו בו**

**ככה לא נעים לי להגיד. אבל עצוב לי שהוא קורא מה שאמרתי, אמרתי עליו דברים**

**לא יפים בעדות, הבחור לא העיפרון הכי חד בקלמר וידעו לנצל את זה ועשו אותו**

**קוף (עמ' 16 ש- 23 - 25 לפרוט'); "...ומסכן הלב הטוב שלו והראש הלא ממש..."**

עמוד 18

(עמ' 20 ש- 20 לפרוט'); "...תוך חמש דקות תביני שהבחור זה לא הראש וניצלו אותו הבדואים האלה. הוא לא יגיד, הוא מפחד. זה שורף לי שהוא שוכב על הגדר בשביל אנשים שלא שווים אותו... אני יודע את זה וגם החוקרים יודעים, כולם יודעים" (עמ' 17 ש- 14-18 לפרוט').

התרשמות חוקרי המשטרה מהנאשם, עלתה בצורה פחות בוטה במהלך חקירתו:

**"ש. מבלי להעליב אותך, נראה לי שכל האופרציה קצת גדולה עליך, עם מי אתה עושה את כל הקומבינה הזאת?  
ת. עם אף אחד" (ת/5 ש- 149-148).**

במהלך הדיונים, וביתר שאת בעת עדות הנאשם בבית המשפט, ניתן היה להבין התרשמות זו של חנן והחוקרים, מאופן התנהלות הנאשם באולם, חיכוכי מנותקי ההקשר והבלתי מידתיים, הצורך בהסבר שאלות או נושאים מעט מורכבים ועוד. אין מקום להרחיב עוד בסוגיה זו מפאת כבודו של הנאשם. התרשמתי זו מוסיפה ומחזקת את הסברו האפשרי של הנאשם למסכת הראיות שהוכחה כנגדו ביחס למידת מעורבותו באירועים, ולכל הפחות מותרת ספק סביר כי ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

על אף שהפעולות אשר הוכח כי הנאשם ביצע מעלות חשד ממשי וכבד בדבר מעורבותו בביצוע העבירות, גם אם באופן פחות ושונה מהמיוחס לו בעובדות כתב האישום, הרי נותר ספק מבוסס העולה מגרסת הנאשם בבית המשפט והראיות התומכות בה, כי פעל מתוך טעות במצב דברים (סעיף 34 לחוק העונשין), ספק אותו לא הסירה המאשימה.

יפים לענין זה הדברים הבאים:

**"...אם עלתה טענת "סייג" לאחריות פלילית, ונתעורר ספק סביר - אשר לא הוסר - אם נתקיים באירוע אותו 'סייג', אם לאו, כי-אז יחול הסייג (סעיף 34כב(ב)). קרא: במקרה זה תעמוד לנאשם חזקת החפות, ולא יראו את התביעה כמי שעמדה בנטל השכנוע המוטל עליה (מבראשית). מסקנה: הנאשם יצא זכאי בדינו" (ע"פ 4675/97 רוזוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4) 337, 369 (1999)).**

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, במעמד הצדדים

